

Przedwiośnie

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 202

Ł

Rok 66 Poniedziałek, 31 sierpnia 1936

5000 narodowców wzięło udział w imponującej uroczystości narodowej w Przytyku, z okazji poświęcenia i przejęcia sztandaru z roku 1906. Na zdjęciu fragment tej uroczystości pod gołym niebem.

Powstańcy otworzyli gwałtowną ofensywę

Droga na Madryt otwarta

Powstańcy zajęli historyczne miasto Orpea, w odległości 100 km od stolicy

Sewilla. (PAT). Specjalny wysłannik agencji Havasa donosi o gwałtownej ofensywie wojsk powstańczych na Madryt. Oddział płk. Casteljon zajął o godz. 9-ej rano historyczne miasto Oropesa w pobliżu Talavera de la Reina, w odległości 100 km od stolicy.

Gen. Quipeo de Llano komunikując tę wiadomość korespondentowi Havasa, oświadczył: Za kilka dni będziemy w Madrycie pomimo kłamstw marksistów. Podczas walki wojska rządowe straciły ponad 200 zabitych, w tym wielu dowódców. Powstańcy wzięli do niewoli batalion rządowy oraz kompanię, sformowaną z więźniów, a także wiele armat i karabinów maszynowych. Zwycięstwo to jest nadzwyczaj doniosłe, ponieważ otwiera drogę na Madryt. W Sewilli panuje nieopisany entuzjazm. Upadek Rio Tinto spowodował ciężkie straty w oddziałach rządowych, złożonych z górników.

Bombardowanie lotniska Getafe

Sewilla. (PAT). Radjostacja powstańcza komunikuje:

Na skutek bombardowania lotniska Getafe pod Madrytem oddział „milicji ludowej” miał odmówić wyruszenia ze stolicy na front. Do Burgos przybyło z Santander 300 gwardzistów cywilnych. W m. Palma del Rio odbyły się wielkie uroczystości patriotyczne z powodu wyzwolenia miasta z pod władzy czerwonych. Dopływ wody do Irunu został odcięty i sytuacja jego obrońców uważana jest za beznadziejną.

Wojska powstańcze dążą w kierunku Toledo

Sewilla. (PAT). Radjostacja powstańcza komunikuje:

Na obszarach, zajętych przez wojska narodowe, przywrócono komunikację telegraficzną.

Wczoraj przybył do Sewilli kontrtorpedowiec angielski „H 2”, którego dowódca złożył wizytę dowódcy marynarki powstańczej. W kierunku Toledo wojska powstańcze zdziesiątko-

wały oddział rządowy, który pozostawił na polu walki 200 zabitych i około 1000 rannych. Podczas zdobycia Talavera de la Reina wojska rządowe porzuciły czołgi, 3 samochody, 5 armat, 3 karabiny maszynowe oraz wiele karabinów ręcznych i amunicji.

Irun w rękach powstańców

Zacięta walka z oddziałami czerwonymi toczy się na ulicach miasta

Paryż. (Tel. wł.) Jak donoszą z Hendaye, akcja wojsk powstańczych na wszystkich frontach ma pomyślny przebieg. Według doniesień prasy portugalskiej wiadomości z frontu brzmią dla powstańców bardzo zachęcająco.

Według tych doniesień oddziałom powstańców udało się wtargnąć już do Irunu, gdzie toczy się obecnie zacięta walka uliczna z oddziałami czerwonymi. Połączenie kolejowe i inne pomiędzy Irunem i San Sebastian jest przerwane.

Wojenne statki powstańcze ostrzeliwały w ciągu dnia północne wybrzeże kraju. Na odcinku frontowym pod Malagą sytuacja narazie nie uległa większym zmianom. Powstańcy po otrzymaniu posiłków wznowili swoją ofensywę na miasto. Energiczny atak przedsięwzięli przede wszystkim oddziały hiszpańskich wojsk kolonialnych, szczególnie legia cudzoziemska. Oddziały pancerne miały już dotrzeć do podmiejskich dzielnic w Maladze.

Wybuch amunicji na arenie walki byków

Tetuan. (PAT). Nastąpił wybuch w zaimprowizowanym pomocniczym składzie amunicji na arenie walki byków. Zginęło dwóch wartowników.

Przypuszczalnie był to akt sabotażu. Władze aresztowały kilkunastu podejrzanych osobników.

Rewizja w mieszkaniu por. Albareda

Paryż. (PAT). Źródła, zbliżone do „frontu ludowego”, donoszą, że podczas rewizji, dokonanej w mieszkaniu porucznika Ramona Albareda w San Sebastian, wykryto wielką ilość broni oraz listę, zawierającą nazwiska szeregu osobistości, związanych z ruchem powstańczym w różnych prowincjach Hiszpanji.

Wedle wiadomości z tych samych źródeł znaleziono list, napisany przez obecnego dowódcę wojsk powstańczych w Owiado ppłk. Aranda do generalnego inspektora armji hiszpańskiej gen. Godeda. List zawiera informacje w sprawie nastrojów politycznych w armji hiszpańskiej i datowany jest z lutego br. Z listu wynika, że przywódca powstania już wówczas je przygotowywali, przyczem sądzili, że wojna domowa potrwa około dwóch miesięcy.

Zabiegi gubernatora San Sebastian

Paryż. (ATE). Na pograniczu francusko-hiszpańskim, obiega upor-

czywie pogłoska, że gubernator San Sebastian, Ortega, przekroczył granicę francuską z zamiarem wszczęcia za pośrednictwem francuskim, względnie międzynarodowym, rokowań w sprawie zawarcia rozejmu pomiędzy obu walczącymi stronami. Ścisłości pogłoski tej nie zdołano dotychczas należycie stwierdzić.

Prowincja Toledo w rękach powstańców

Hendaye. (PAT) Główna kwatera wojsk narodowych w Valladolid donosi, że oddziały legji cudzoziemskiej zajęły wczoraj teren ważnych punktów strategicznych prowincji Toledo. W czasie walki wzięty został do niewoli cały pułk wojsk rządowych ze wszystkimi oficerami. Zdobyto również kilka armat, znaczne zapasy amunicji i liczne samochody ciężarowe.

Samoloty powstańcze zniszczyły wczoraj jedyną fabrykę amunicji w Toledo.

Opuszczają Madryt

Paryż. (PAT.) Z Madrytu donoszą, że posłowie Kolumbji, Danji, Finlandji i Portugalji opuścili Madryt. Poseł portugalski wyjechał wraz z całym personelem poselstwa do Alicante, skąd uda się drogą morską do Lizbony.

Powstańcy wejdą w posiadanie wysłanego złota

Paryż. (Tel. wł.). Z Burgos donoszą: komitet rządzący powstańcy ogłosił dekret unieważniający wszystkie operacje Banku Hiszpanji poczynając od 18 lipca. Jako motyw dekretu podano szkodliwe dla gospodarki społecznej Hiszpanji trwające dotąd wywołanie złota banku zagranicę.

W rozporządzeniu położony jest specjalny nacisk na stwierdzenie, że rząd narodowy wyczerpie wszystkie środki, by wejść ponownie w posiadanie wysłanego zagranicę złota hiszpańskiego.

Równocześnie zawiadomiono o tem rząd francuski. Nota podkreśla, że rząd madrycki nie reprezentuje Hiszpanji i zwraca się o przyjęcie przesyłek złota z Banku Hiszpanji w tymczasowy depozyt. W zakończeniu rząd w Burgos podkreśla w swej nocie, iż narodowa Hiszpanja panuje utrzymać z Francją dawne serdeczne stosunki, jakie zawsze łączyły oba kraje.

Sukcesy wojsk powstańczych

Paryż. (ATE) Z Hendaye donoszą, że podczas wczorajszych walk w górach Guadarrama powstańcy odnieśli szereg sukcesów. Walczące po stronie wojsk rządowych oddziały gwardji cywilnej przechodzą gremjalnie na stronę powstańców. Oddziały te umożliwiły m. in. wojskom powstańczym zajęcie przesyłki górskiego Navaria w Sierra Guadarrama, posiadającego ważne strategiczne znaczenie dla dalszej akcji w kierunku Madrytu.

Walka na tym odcinku była niezwykle krwawa. Przejęcie gwardji cywilnej przechyliło szalę zwycięstwa na stronę powstańców, których akcja poparta została przez 3 eskadry samolotów, ostrzeliwujące wojska rządowe z nieznacznej wysokości ogniem karabinów maszynowych.

Według doniesień z Coruna bombardowanie lotnisk madryckich przez samoloty powstańcze wywołało w stolicy wielką panikę. Panują tam obawy, że w najbliższych dniach powstańcy zaczną bombardować miasto.

Również w Asturji zdołali powstańcy osiągnąć szereg sukcesów.

Na Owiado, oblegane przez milicję ludową, maszeruje silna kolumna wojsk powstańczych. Według doniesień z Palma na Majorce, wojska rządowe, które lądowały na wyspie, zostały całkowicie rozbite.

Sowiety żądają wydalenia Trockiego z Norwegii

Takie oświadczenie złożył rządowi Norwegii poseł sowiecki Jakubowicz

Moskwa. (PAT). Agencja Tass komunikuje:

Z polecenia rządu sowieckiego poseł Z. S. R. R. w Norwegii Jakubowicz złożył norweskiemu ministrowi spraw zagranicznych następujące oświadczenie:

1-go grudnia 1934 r. w Leningradzie został zabity członek komitetu centralnego partii komunistycznej i członek prezydium centralnego komitetu wykonawczego Z. S. R. R. Kirow. Dochodzenie sądowe ustaliło, że zabójstwo zostało dokonane przez członków organizacji terrorystycznej, mającej na celu dokonanie zamachu na członków rządu sowieckiego i na inne kierownicze osobistości. W końcu 1934 r. zeznał to przed trybunałem zabójca Kirowa oraz jego współnicy.

Dodatkowe dochodzenie oraz proces, który odbył się pomiędzy 19 a 23 sierpnia 1936 r. w Moskwie, ustaliły, że powyższa organizacja terrorystyczna została utworzona z inicjatywy Trockiego, przebywającego obecnie w Norwegii, który udzielał szczegółowych instrukcji swym współpracownikom w Z. S. R. R. w sprawie zabójstwa wodza Z. S. R. R. Stalina, komisarza obrony Woroszyłowa, komisarza komunikacji Kaganowicza, komisarza ciężkiego przemysłu Ordzonikidze oraz innych członków rządu i kierowniczych osobistości.

W tym celu Trocki wysłał z zagranicy do Z. S. R. R. specjalnych agentów. Wszystkie powyższe fakty zostały podczas publicznego procesu w sierpniu 1936 r. potwierdzone przez wszystkich współpracowników i agentów Trockiego, którzy stanęli przed trybunałem. W ten sposób można uważać za ustalone, że Trocki, przebywający obecnie w Norwegii, jest organizatorem i kierownikiem aktów terrorystycznych, mających na celu zabójstwo członków rządu sowieckiego i wodzów sowieckiego narodu.

Zawiadamiając rząd norweski o powyższych faktach, rząd sowiecki wyraża przypuszczenie, że dalsze udzielanie Trockiemu, organizatorowi aktów terrorystycznych, może zaszkodzić przyjaznym stosunkom, istniejącym pomiędzy Z. S. R. R. i Norwegią i byłoby sprzeczne z nowoczesnym pojmowaniem stosunków międzynarodowych. Można przypomnieć w tym miejscu, że po zabójstwie króla Jugosławii Aleksandra i francuskiego ministra spraw zagranicznych Barthou, stanowisko rządów wobec przygotowania na ich terytoriach aktów terrorystycznych przeciwko członkom innych rządów było badane przez radę Ligi Narodów w dn. 10 grudnia 1934 r., kiedy to stwierdzono obowiązek członków Ligi Narodów w sensie udzielania wzajemnej pomocy w walce z terroryzmem. Było nawet uznane za pożądane zawarcie w tym celu konwencji międzynarodowej.

Rząd sowiecki wyraża nadzieję, że rząd norweski nie omieszką wydać odpowiednich zarządzeń celem pozba-

wienia Trockiego dalszego korzystania z prawa azylu na terytorjum norweskim.

Czy spisek w czerwonej armji?

Szef G. P. U. ma prawo aresztować każdego, kogo uważa za wroga Stalina — Przed procesem Radka, Bucharina i Rykowa

Moskwa. (Tel. wł.) W stosunku do Radka, Bucharina, Rykowa toczy się śledztwo prokuratorskie, po ukończeniu którego ma toczyć się proces prawdopodobnie przy drzwiach zamkniętych.

Londyn. (Tel. wł.) Szef G. P. U. na tajnej konferencji ze Stalinem miał otrzymać — według informacji tutejszej prasy — pełnomocnictwa aresztowania

każdego, kogo uważa za wroga Stalina. Podjęta obecnie „czystka” w szeregach komunistycznych jest największa, jaka kiedykolwiek odbyła się w Sowietach. Ma to wskazywać na daleko posunięte przygotowania spisku w armji czerwonej. Wśród żołnierzy rozrzuca się masowo ulotki, wzywające do buntu przeciw obecnym władcom Sowietów.

Pogrom komunistów fińskich w Sowietach

Kilku komunistów fińskich zesłano na Sybir

Helsingfors. (PAT). Miejscowe koła polityczne poruszone zostały wiadomością o aresztowaniu i wysłaniu na Sybir najwybitniejszych fińskich działaczy komunistycznych Sowietów Kullervo Manner, b. długoletniego prezesa sowieckiej Karelii, oraz Kustaa Rovio, b. szefa sztabu wojsk czerwonych w r. 1918 w Finlandji.

Jednocześnie donoszą o samobój-

stwie członka zarządu oddziału fińskiego partii komunistycznej Lentomaki. Należy przy tej sposobności zaznaczyć, iż ostatnie zajścia w Moskwie oraz proces moskiewski wywołały najfatalniejsze wrażenie w miejscowej partji i prasie socjalistycznej, która w najbardziej ostry sposób atakuje Z. S. R. R. i rząd sowiecki.

Polska wobec wydarzeń w Hiszpanji

Odpowiedź rządu polskiego na inicjatywę francuską

Warszawa. (PAT). Jak dowiadujemy się Polska Agencja Telegraficzna, w konsekwencji przeprowadzonych między rządem polskim a rządem francuskim rokowań na temat nieingerencji w walkę, toczącą się w Hiszpanji, rokowań — jak wiadomo — zainicjowanych przez Francję z całym szeregiem państw, pozytywna odpowiedź polski sformułowana została i zakomunikowana rządowi francuskiemu w dniach 22 i 27 b. m.

W odpowiedziach tych rząd polski

stwierdził, że Polska, ożywiona przyjaznymi uczuciami dla narodu hiszpańskiego, nie mieszała się wcale do tragicznych wypadków, jakie przeżywa Hiszpanja i powstrzymała się od ingerencji bezpośredniej i pośredniej w sprawę wewnętrzne tego kraju.

Ponadto zostało przez rząd polski stwierdzone, że zarządzenia, jakie od początku tych wypadków powziął on samorzutnie, zostają w zupełnej zgodzie z poszczególnymi punktami francuskiego projektu deklaracji o niein-

gerencji, która przewiduje niewysyłanie broni, materiału wojennego, wszelkiego rodzaju samolotów oraz okrętów wojennych do Hiszpanji.

W dalszym ciągu stwierdził rząd polski, że uważać się będzie za związane postanowieniami o nieingerencji w tej mierze, w jakiej obowiązują one będą inne zainteresowane państwa.

Wreszcie rząd polski wyraził gotowość przyłączenia się do akcji wzajemnego komunikowania sobie kroków, powziętych na zasadzie deklaracji o nieingerencji, pod warunkiem jednak udziału w tej akcji pozostałych państw zainteresowanych.

W pierwszą rocznicę śmierci królowej Belgji

Bruksela. (PAT). W pierwszą rocznicę tragicznego zgonu królowej Astrid odbyły się w całej Belgji uroczystości żałobne. Członkowie rządu, korpus dyplomatyczny oraz władze cywilne i wojskowe złożyły dziś zrana w obecności rodziny królewskiej hold w grobach królewskich w Laeken.

Aresztowania w Wierchosławicach

Warszawa. (Tel. wł.) Z powodu zajść w Wierchosławicach podczas uroczystości 15 sierpnia zostało aresztowanych 5 członków Związku Młodzieży Wiejskiej w Wierchosławicach, podejrzanych o zaburzenie spokoju. Zostali oni przewiezieni do dyspozycji władz śledczych. (w)

Min. Goebbels w Wenecji

Wenecja. (PAT). Agencja Stefani donosi: przybył tu samolot niemiecki minister propagandy dr. Goebbels w towarzystwie małżonki i szeregu osobistości niemieckich. Na lotnisku powitał go włoski minister prasy i propagandy Alperi, szereg osobistości włoskich oraz liczni przedstawiciele kolonji niemieckiej w Wenecji. Publiczność zgromadziła min. Goebbelsowi gorącą owację.

Starcia Arabów z Anglikami

Jerozolima. (PAT). W czasie starcia żołnierzy angielskich z powstańcami arabskimi ubiegłej nocy, zabity został 1 żołnierz, drugi zmarł wskutek odniesionych ran, a trzech są ciężko ranni.

Londyn. (Tel. wł.) W całej Palestynie i poza nią trwają dalej rozruchy arabskie. W okolicach górskich Kabor Tigor onegdaj w nocy miało miejsce starcie pomiędzy oddziałem angielskich wojsk kolonialnych i powstańcami arabskimi. W potyczce zabito dwóch żołnierzy angielskich, trzech dalszych jest rannych. Liczba ofiar po stronie arabskiej nie jest znana.

W piątek po południu podczas eksplozji bomby, podłożonej przez nieznanych osobników, zginęło w Tiberias czworo dzieci. W Jaffie ofiarą podrzuconej i eksplodującej bomby padł jeden z więźniów arabskich. Pod Kalkilich wykoleił się pociąg, przy czym parowóz i cztery wagony, przewróciwszy się, uległy zniszczeniu. Na szczęście obyło się bez ofiar.

Pierwsza Chrześcijańska Wytwórnia Bielizny p. f. „Polska Fabryka Bielizny”

SZADKOWSKI, PAPIEWSKI i S-ka w ŁODZI, UL. PIOTRKOWSKA 110

podaje do łaskawej wiadomości PP. Kupeów, iż posiada na składzie w wielkim wyborze KOSZULE MĘSKIE różnych gatunków i najnowszych wzorów

Barany

— Jak ci się powodzi?...
 — Mnie? Dobrze mi się powodzi.
 — Co teraz robisz?
 — Oprócz złodziejstw i świństw wszystko.
 — Ożeniłeś się?
 — Nie.
 — Czemu? Przecież, o ile mi wiadomo, miałaś narzeczoną i to wcale przystojną.
 Hilary gorzko się uśmiechnął.
 — Miałam, tak, była przystojna, podobala mi wszystkim, jej się podobali wszyscy, oprócz mnie, dlatego poszła do wszystkich, ja zostałem sam.
 — Skrzywdziła cię?
 — Nie, mój Wojciechu, sama się skrzywdziła.
 — Dlaczego?
 — Dlatego, że ja pomimo mego nieznośnego charakteru, braku inteligencji, nieumiejętności obchodzenia

się z kobietami, ja cham, jestem szczęśliwym w szarem zwyczajnym życiu, zeszedłem, uważasz, na bok, na lewą stronę ulicy, tutaj mi jest najlepiej, wielki cywilizowany świat nie dla mnie. Nie dla mnie kina, kabarety, dancangi, nie dla mnie strojny, inteligentny, zdydziały, zapaskudzony świat, należy do innej kategorii ludzi. Do kategorii chamów, gburów, zapaleńców wielkiej idei nieśmiertelnej.
 Wojciech spojrzął na Hilarego zdumiony.
 — Coraz bardziej cię nie poznaję. Daję słowo, Hilek, co się z tobą stało? Pamiętaj, jakieśmy zasiadali razem na ławie szkolnej, zapowiadałeś się inaczej. Teraz jesteś inny, nie wiem, co cię odmieniło.
 — Odmieniło mnie życie. Zwyczajne, ordynarne, chamskie życie.

Wojciech uderzył zamszową rękawiczką w kamienną barierę mostu. Pod mostem, głęboko w dole, płynęła rozbulgotana woda. Wokoło tętniło życiem piękne polskie miasto. Była niedziela, kościelne dzwoniły dzwony. Po prawej stronie miasta, na tak zwanym deptaku, chodziły tysiące ludzi, postrojonych w odświętne ubrania. Jeden tylko Hilary, stojący na moście z przyjaciółmi ze szkolnej ławy, wyróżniał się od tego otoczenia. Hilary miał na sobie ubranie z grubej wełny, szorstkie, na nogach nosił buty takie, jakie się kupuje na jarmarku, czapka

na głowie, pod marynarką płócienna koszula dopełniała całego ubioru. Wojciech otaksował go spojrzeniem.
 — Nie wyglądam elegancko — rzekł, spojrzawszy również na siebie Hilary. — Ale, wiesz, nie zamieniłbym się na role z tymi po tamtej stronie ulicy za żadne skarby.
 — Dlaczego?
 — Bo tam ludzie chodzą jak barany, prowadzone na rzeź.
 Wojciech skrzywił się kwaśno. O-brażasz i mnie!
 — Nic podobnego, jesteś człowiek inteligentny, młody, na wyższym stopniu społecznym. Powiedz mi, jaką czytasz prasę.
 — Każdą, żeby znać prąd polityczny, jakie nurtują w Polsce.
 — Dobrze, a jaki wyznajesz kierunek polityczny?
 — Narodowy, bo on reprezentuje najistotniejsze potrzeby i cele narodu polskiego.
 — Czy w obozie narodowym udzielasz się czynnie?
 — Nie, bo jestem zależny od siły wyższej i nie mogę.
 — A czy tamci z tamtej strony ulicy są również zależni?
 — Nie wiem — odparł krótko Wojciech.
 — Nie wiesz, ty, człowiek inteligentny, to ja, gbur i cham, ci to po-

Lokomocja w Kole

Pomysłowy przedsiębiorca w Kole zbudował na kołach samochodowych omnibus (przedstawiony na naszym zdjęciu), który kursuje między dworcem a miastem.

Na uboczu

Kłótnia w rodzinie

W żydowskiej „Republice”, wychodzącej w Łodzi, ukazało się ostatnio następujące wspomnienie pośmiertne z racji zgonu Żyda Adolfa Zadziewicza:

„Liczne rzesze krewnych, przyjaciół, znajomych odprowadzały wczoraj na miejsce wiecznego spoczynku zwłoki b. p. Adolfa Zadziewicza. Szczery żal i smutek towarzyszyły tej ostatniej ziemskiej wędrówce człowieka, który pozostawił po sobie pamięć gorliwego społecznika i dobrego obywatela.

B. p. Adolf Zadziewicz urodził się w 1868 roku w Prużanach. Po ukończeniu szkoły lekarsko - dentystrycznej w Warszawie, zaczął praktykować samodzielnie w Plocku, a stamtąd, przed 40 laty przybył do Łodzi, by osiąść w naszym mieście już na stałe. Tu w Łodzi poza swym prywatnym gabinetem przyjął, Zmarły założył pierwszą lecznicę dentystryczną, a po pewnym czasie uzyskał zezwolenie na otwarcie wyższej szkoły lekarsko - dentystrycznej w Łodzi”

W odpowiedzi na to socjalistyczne piśmielstwo łódzkie, redagowane również przez Żydów, zamieściło następujące uwagi (cytujemy dosłownie):

„W roku 1928 wydana została w Piotrogradzie książka o nagłówkach:

Komisariat budowy do Spraw Narodowościowych, Komisariat Polski — Wydział Prawno - Polityczny, (Prace Polskiej Komisji Archiwalnej w Moskwie) Materiały do historii rewolucji w Polsce, Prowokatorzy ochrony i żandarmerji królestwa Polskiego, Piotrograd 1918 nakładem komisariatu polskiego cena 50 kop.

Druk „Raboczej Dielo” Iwanowska 14.

W książce tej na str. 14 pod pozycją 43 znajdujemy:

Zadziewicz Adolf, syn Benjamina, dentysta, pseudonim „nr. 27”. Pracował

bezpłatnie w łódzkiej ochronie od maja 1908 r.

Informował o żydowskich organizacjach sjonistów - socjalistów i Poalej-Syjon. M. in. doniósł o mającym się odbyć zjeździe tych organizacji i o udziale w niem dentystrycznego technika Szalmana, w skutek czego aresztowano około 10 ludzi.

Nie pracował bezpłatnie. Bo za cenę pracy w Ochronie i wydawania rewolucjonistów w ręce carskich siepa-

czy — otrzymał zezwolenie „na otwarcie wyższej szkoły lekarsko dentystrycznej w Łodzi”.

Oto moralność „II. Republiki” Szpicel ochrony — „gorliwy społecznik i dobry obywatel”.

Jesteśmy ciekawi, jak na to zareagują socjaliści żydowscy, są suporami wokół „Republiki”, „Głosu Porannego” i „Expressu”. Czy nawymyślają „polskim towarzyszym”?

W rodzinie powinna panować zgoda. **osa**

Co piszą inni

Zbrodnie czerwonych katów

W „sanacyjnej” „Gazecie Polskiej” ukazał się artykuł pióra Otmara Bersona p. t. „Po moskiewskim wyroku”. Autor artykułu, niedawno korespondent „Gazety Polskiej” z Moskwy z pochodzenia Żyd, a więc chyba obznajmiony z tematem, zastanawia się w swoim artykule nad przyczynami „tchórzliwego upodlenia” skazanych w procesie trockistów.

„Czy aby nie grał tu roli strach, że w razie krągbrnego zachowania się na „jawnym procesie” — grożą im **beztęmnowe tortury** — po opublikowa-

niu komunikatu o wykonaniu wyroku śmierci — gdy już umarli dla świata?

„Jest to tylko przypuszczenie, ale przypuszczenie nie bezpodstawne. Egzekucje w Związku Sowieckim nie odbywają się publicznie i zwłoki nie są wydawane rodzinom. „Rozstrzelanego” można również dobrze zwolnić, i pod innym „nazwiskiem” wysłać na odległą prowincję (o ile sobie na to „zasłużył”), lub też można „żywego trupa” przez długie lata „mieć do dyspozycji”, nie narażając się na żadną kompromitację wobec zagranicy. A jeśli nawet

tego rodzaju pogłoska zacznie krążyć po Moskwie, to wpłynie co najwyżej na **zwiększenie strasznego lęku przed władzą**. Wobec takich perspektyw może zdradzić najodważniejszy człowiek.

„Przypuszczenie to znajduje uzasadnienie w zachowaniu się oskarżonych we wszystkich kolejnych procesach; potwierdza je fakt odczytania przez komisarza sprawiedliwości Krylenkę, podczas procesu studentów Szterna i Wasiljewa o zamach na radcę ambasady niemieckiej w r. 1932, zeznań niejakiego Lwa Lubarskiego, rozstrzelanego w r. 1928 — **złożonych w kilka miesięcy po jego oficjalnej śmierci**”.

Spostrzeżenia p. Otmara, stanowiące poniekąd rewelację, winny otworzyć oczy wszystkim „pracownikom kultury”, którzy na zjeździe we Lwowie za inspiracją bolszewickich wystanników protestowali przeciwko urojonym zbrodniom międzynarodowego faszyzmu, natomiast wzbraniał się zabrać głos w sprawie potwornych zbrodni dokonywanych przez czerwonych katów w Bolszewji.

Ironją w tem wszystkim jest fakt, że milczenie naszych krajowych bolszewików demaskuje właśnie p. Otmara.

Śladami inż. Doboszyńskiego

Kilka kartek z historii Myślenic

Małe powiatowe miasteczko podhalańskie Myślenice stało się w ostatnich dniach czerwca b. r. głośnie w całej Polsce, jako cel wyprawy inż. Doboszyńskiego — Miasteczko to należy do jednego z najstarszych w Polsce — W historii swej ma kilka kart ciekawych, z którymi warto się zapoznać

II.

Myślenice, w sierpniu

Mówiąc o powstaniu Myślenic, należy się przenieść myślą w odległe czasy książąt Piastowskich i sięgnąć aż do wieku dwunastego lub jedenastego, w których cała ta kraina na południu od Mogilan aż do granicy węgierskiej rozciągająca się, tworzyła nieprzerwaną dziewicze prawie bory. Zapiski i

dokumenty z trzynastego i czternastego wieku dowodzą niewątpliwie, że Myślenice już conajmniej w jedenastym wieku powstać musiały i stanowiły podówczas prawdopodobnie skromną osadę myśliwską, zawiązującą swój rozwój wyprawom myśliwskim książąt krakowskich w te strony. Kult też myśliwski dał przypuszczalny początek nazwie Myślenic.

Widok na górę Chełm w Myślenicach

Odbitka pieczęci radzieckiej Myślenic, pochodzącej z 14-go lub 15-go wieku. W środku herb Myślenic (dawny); jedno drzewo, a po bokach dwie siekiery.

W dokumentach i zapiskach sądowych a także i u Długosza spotyka się takie nazwy dzisiejszych Myślenic: „Miślimicz”, „Myślimicze”, „Misslomicz”, „Myśłowicze”, „Myśliwice”, najstarszą zaś nazwę podaje nam przywilej z r. 1253, w którym Myślenice nazwano „Miślimich”.

Nietylko jednak od myślistwa wywodzą nazwę Myślenice. I tak Wespazjan Kochowski przypuszcza, że nazwa ta jest wyrazem natężenia umy-

wiem. Otóż tamci zależni są nawet gorzej od ciebie.

Wojciech zrobił zdziwioną minę.

— Nie rozumiem.

— Widzisz, ty jesteś chory, twój zwierzętnicy tak samo i tamci z tamtej strony też.

— Rzeczywiście ciekawe opowiesz rzeczy.

— Widzisz, społeczeństwo naszego miasta jest chore, cały naród polski przechodzi to samo, jedni jeno Żydzi nie chorują, a całe narody wpędzili w tę chorobę.

— Nie rozumiem.

— Acha, jeśli chodzi o Żydów, to wielu tego nie rozumie, ale mniejsza o to. Przed czterema laty w naszym mieście ogromnie się rozrosły „tancbudy”. Właścicielami tych bud i nauczycielami najnowszych tańców byli Żydzi. Goje zaś byli uczniami. Pojedynczy goj płacił panu mistrzowi 60 złotych na miesiąc lub dwa za wyuczenie murzyńskich wygibasów. Największą tancbudę miał Frydman, stary suchotnik. Ten najwięcej robił obrotów. I wiesz, Frydman po kilku latach pracy dorobił się majątku. W tym roku wyjechał sobie do Krynicy, a sześciu jego uczniów Polaków śpi snem wiecznym; na tę samą zmarli chorobę. W tamtą niedzielę i sobotę obszedłem wszystkie lokale zabawowe i wiesz, w ten dzień przeszło trzy tysiące naszej młodzieży tańczyło przy skocznych dźwiękach jazzu, w tem Żydów ani na lekarstwo. A na Kolumnie pod Łodzią tego hałatajstwa jest jak mrowia. Na salach tanecznych ścisł, dym, kurz, brak słońca i grzelnica, a po miejscach wypoczynkowych rozwalają się Żydzi. W polskich miastach deptakami defilują stada strojnych baranów, prowadzonych na rzeź. W kurzu błyskają jedwabie, srebro i złoto. Żydzi to wyprodukowały, nauczyły nas w tem chodzić, świecidełkami tandentnemi zasłoniły nam świat. Nasza młodzież,

że odżywniona, strojna w lice świecidełka, po całotygodniowej pracy zapełnia w niedziele i soboty ulice miast, sale dancingów, czytuje „Bociany” i „Wolne Zarty”, chodzi do kin, a Żydzi buszuja po Polsce, zakładają jacejki komunistyczne, nas kantuja bezwstydnie, puszczają nas na ślepe tory, a my lećmy na świecidełka nibyśmy w ogień. Ot, dlaczego narzeczona mnie puściła kantem, dlatego, że ja, niemodnie ubrany, ja, człowiek nieinteligentny, cham i brutal, ale powiadam ci, że w rękach tych chamów i brutalni spoczywa los przyszłej narodowej Polski! Przyjdzie czas, zobaczysz, że my te wszystkie świecidełka spalimy w ogniu, a twórców tego wszystkiego i ich pacholków wygonimy z Polski.

Hilary zamilkł, po prawej stronie ulicy błyskał olbrzymi, barwny wąż tysiącznych tłumów. Po lewej stronie stał sam Hilary i jedyny przedstawiciel tamtej strony, jego były kolega z ławy szkolnej, Wojciech.

Wojciech nie się nie odzywał, uderzał piękną, zamszową rękawiczką w kamienną barierę mostu. W dole, pod mostem, bulgotała rzeka. Na wodę zapatrzył się Hilary. Po drugiej stronie ulicy strojny migotał tłum, skierowany na niewłaściwe tory, a w Polsce poza plecami prowadzonych na rzeź baranów rozgrywa się wielka

wypadki o znaczeniu przelomowym, dziejowym i historycznym.

Ludzie tacy, jak Hilary, będą w niedalekiej przyszłości decydować o losach Polski, nawet i świata. Tacy synowie ojczyzny wyprowadzą swoje narody z chaosu, tacy ludzie kosztem swojego zdrowia lub życia ocalą baranów od zagłady, a barany chodzą postrojone po ulicach miast i miasteczek i nie zdają sobie sprawy, jaka o ich skóry toczy się walka.

STANISŁAW STATKIEWICZ
Pabjanice.

Typowa chatka pod Myślenicami

stlu, które jakoby cechować miało tamtejszych ludzi. Przeciwnie zaś dr. Pietrusiński w swoim dziełku „Podróże i przejażdżki“ z r. 1845 przypisuje nazwę Myślenic stanowi osłupienia i bezmyślności, rozgniewany bowiem zawodami, jakie go spotkały w Myślenicach i brakiem wygod, potrzebnych w podróży, posyła tutaj na próbę Dantów, Petrarków, a nawet i Aryosta, aby się przekonać, czy i oni w Myślenicach nie tracą fantazji i nie pogubią swoich myśli, tak, jak się to autorowi wspomnianemu przytrafiło.

RUINY ZAMCZYSKA

Na południe od Myślenic, tuż pod miastem, za drogą do Peimnia, znajdują się ruiny zamku, zwane obecnie zamczyskiem, stanowiąc ciekawy zabytek archeologiczny. Sądząc z dzisiejszych ruin, należałoby przypuszczać, że zamek ten przedstawiał się właściwie jako wieża, mająca kształt cylindra, albo i nawet jako obrzyny kamień młyński, płasko położony. Zamek ów, jak przypuszczają historycy, zbudował któryś z książąt krakowskich, aby mieć chwilowe choćby lecz bezpieczne schronisko w czasie łowów po okolicznych lasach.

Miejscowy lud utrzymuje, że zamek był siedzibą rozbójników, czatujących na kupców, którzy z Węgier przez Myślenice ku Krakowowi przejeżdżali. Krążą też podania o obszernych piwnicach pod zamkiem i nagromadzone w nich zaklętych skarbach, o podziemnym krużganku, łączącym ów zamek z zamkiem dobczyckim.

MYŚLENICE MIASTEM

Do roku 1342 stanowiły Myślenice królewską przysiółkę i zostawały pod zwierzchnictwem kasztelanów krakowskich, którzy tutaj za pośrednictwem swych sołtysów, wedle prawa polskiego, zarządzili. W roku 1342 otrzymują Myślenice samorząd na prawie magdeburskim.

Od nadania prawa magdeburskiego rozwijają się szybkim krokiem, bo już naprzykład w r. 1365, gdy Kazimierz Wielki zniósł apelację miast polskich do Magdeburga i Halli i zaprowadził osobne sądy apelacyjne w Krakowie, Poznaniu, Sandomierzu i Lwowie, wówczas, ustalając skład wyższego sądu w Krakowie, zaliczył Myślenice do tych miast, które do sądu tego wysyłać miały ławników w celu rozstrzygnięcia apelacji wedle prawa niemieckiego.

Pierwszym wójtem myślenickim został na podstawie przywileju Kazimierza Wielkiego Heincón (Hanco), czyli Jan syn Wilhelma, mistrza gór wleńskich. Ten to Hanco już w roku 1355 jest szlachcicem i dziedzicem Zakliczyna. Jako górnik z zawodu, wziął Hanco myślenicki za herb godło górników, t. j. trzy trąby i stał się protoplastą możnej familji Jordanów.

ZJAZD KRÓLÓW W MYŚLENICACH

Z początkiem piętnastego wieku Myślenice podejmowały w gościnie cesarza niemieckiego, kilku królów i książąt. Władysław Jagiello bowiem, pragnąc uczcić swoją czwartą żonę Zofję, księżniczkę kijowską, zaprosił

Fragment rynku w Myślenicach

na koronację jej na dzień 12 lutego 1424, w Krakowie wyznaczoną, cesarza Zygmunta, króla duńskiego Eryka VIII, książąt śląskich, mazowieckich, litewskich, ruskich i komturów krzyżackich, a zjazd Jagielly z cesarzem odbył się w Myślenicach.

Długosz i inni historycy opowiadają, że zdradliwy i niedowierzający

Jagielle cesarz Zygmunt, Luksemburczyk, obawiając się przyjazdu do Polski i odwetu za swoje podstępny i zdrady, gdy stanął wraz z żoną swoją w Sromowcach (pod Nowym Sączem), zażądał od króla Jagielly zakładników.

Zaproszony również na wesele i bawiający właśnie w Krakowie (w podróży do Ziemi świętej) Eryk, król duński, słysząc o tem, zaoferował się sam za zakładnika.

Król Jagiello wysłał więc w towarzystwie biskupa krakowskiego Zbigniewa Oleśnickiego króla Eryka do Zygmunta, ten jednakże, zawstydzony, rzekł się przyjęcia tak znakomitego zakładnika i wyruszył natychmiast z żoną swoją, Barbarą, z królem duńskim, biskupem krakowskim i znakomitym orszakiem do Krakowa, skąd również król Polski wybrał się na spotkanie aż poza Myślenice.

Pop rzywitanii się wzajemnym w czystym polu, zaprosił Jagiello cesarza do Myślenic na obiad i na nocleg i oba orszaki noc najbliższą w Myślenicach przepędzili. Nazajutrz cały ten orszak świetny, otoczony coraz bardziej wzrastającymi tłumami rycerzy i ludu, wyruszył z Myślenic do Krakowa.

CUDOWNY OBRAZ MATKI BOSKIEJ W KOŚCIELE MYŚLENICKIM

W kościele w Myślenicach znajduje się słynący cudami obraz Matki Boskiej. Ciekawa jest historia tego obrazu.

Przywiózł go do Polski z Włoch książę Zbarawski, otrzymawszy go w darze od pewnej ksieni w Wenecji, która znowu otrzymała obraz w darze od papieża Sykstusa V, swego krewnego. W przechowaniu tego księcia obraz pozostawał do roku 1624.

Kiedy tego roku wybuchło w Kra-

kowie morowe powietrze, polecił książę Zbarawski spalanie swych sprzętów jako zapowietrzonych. Pomiędzy sprzętami znajdował się także obraz Matki Boskiej, który słudzy księcia wynieśli wraz z innymi sprzętami za bramę wiślana w Krakowie, na miejsce, przeznaczone na palenie rzeczy zapowietrzonych. Przed spalaniem jednakże zjawił się tam Marcin Grabysza, mieszczanin górnego przedmieścia Myślenic, a zobaczywszy piękny obraz, prosił sługi księcia, by mu ten obraz darowali. Studzy wydali mu obraz pod warunkiem nie rozpowszechniania o tym fakcie i niepokazywania obrazu księciu.

Spaliwszy resztę sprzętów, udali się słudzy do Łagiewnik, majątku księcia, aby się tamże „wietrzyć“. Wraz z nimi podążył tam z obrazem Grabysza, który też tam służył. W tych Łagiewnikach miał się też objawić pierwszy cud przy wspomnianym obrazie.

Kiedy bowiem kucharz księcia, Gojski, będący kalwinem, rysował w sobotę przy kolacji nożem na kaszy w misie rysy twarzy Matki Boskiej z tego obrazu, każdy rys, zrobiony na kaszy, zachodził krwią, którą on sam tylko widział, przyczem zdrętwiała mu i skostniała ręka, z której mu wypadł noż.

Uznając w tem zjawisku cud Boski, przyrzekł zaraz Gojski wobec obecnych sług księcia: Jastrzębskiego i Malborskiego, że powróci do wiary katolickiej, po którym to oświadczeniu odzyskał zaraz władzę w skostniałej ręce. Wskutek tego udał się nazajutrz Gojski do Kalwarji, gdzie błędy swe odwołał, powrócił do Kościoła i potem został karmelitą. Za jego przykładem poszedł również Malborski, który wstąpił do zakonu Bernardynów w Krakowie, zaś Stanisław Jastrzębski został świeckim kapłanem.

Widok na rynek w Myślenicach

Kościół w Myślenicach

Przez pięć lat był ów obraz w przechowaniu u Marcina Grabyszy w Łagiewnikach, a następnie przez cztery lata w jego domu na górnym przedmieściu Myślenic.

Z biegiem czasu zapomniano o tych wydarzeniach. Obraz pozostawał w domu Grabyszy. W dniu 1 maja 1633 roku zaszła twarz Matki Boskiej i Pana Jezusa jakby mgłą, poczem na włosach Matki Boskiej i Pana Jezusa okazały się kropelki, wielkości ziarenka siemiennego. Wydarzenia te powtarzały się przez szereg następných dni, a gdy w tym czasie szereg chorych ludzi, modląc się przy obrazie, powróciło do zdrowia, zebrał się na wieść o tem w niedzielę 8 maja tłum ludu przed mieszkaniem Grabyszy i w procesji przeniósł obraz do kościoła farnego, gdzie przechowano go w skrzyni w zakrystji aż do przeprowadzenia dochodzeń inkwizycyjnych.

Na podstawie inkwizycji, po naradach teologów, ogłoszono uroczyscie w dniu 2 lipca 1633 roku obraz jako cudowny przy nadzwyczajnie licznych udziale pobożnych.

Od tam zaczęły się mnożyć cuda tak że w ciągu 8 lat zapisano ich w protokółach kościelnych i miejskich 1428. O sławie obrazu świadczył też bardzo bogaty skarbiec.

Z obrazu Matki Boskiej w Myślenicach sporządzono też kopję dla kościoła w Kalwarji, a jest nią słynny obraz cudowny w Kalwarji Zebrzydowskiej.

Wyjątki z książki dr. J. W. Kutrzeby „Myślenice“ Kraków 1900.

Polski przemysł ma zaszczyt przedstawić się...

Przechadzka po wystawie przemysłu metalowego

Warszawa, w sierpniu.

Wiadoma rzecz, że Polacy posiadają specjalną zdolność krytykowania. Zwłaszcza spraw i rzeczy powstałych u nas. Mówi się, że niby jesteśmy pod wieloma względami daleko w tyle za innymi narodami, że to i owo, że przedewszystkiem lepsze są towary zagraniczne od rodzimych. Słowem, potwierdza się znane powiedzonko: cudze chwalicie, swego nie znacie...

Pewnie, jako młode państwo nie możemy w niejednych dziedzinach odrą dorównać innym państwom. Ale na niejednych polach nie jest wcale tak źle, o czem przekonuje nas otwarta w stolicy przed kilkoma dniami wystawa przemysłu metalowego i elektrotechnicznego, która potrwa aż do 11 października b. r. Wystawę zorganizowano pod hasłem: Polska musi posiadać silny i niezależny od zagranicy przemysł! To też wędrowka po terenach wystawowych, zajmujących dawny obszar Państwowych Zakładów Lotniczych i część Pola Mokotowskiego, pozwala zorientować się, co już w kraju produkujemy, a czego jeszcze brak. Po dwugodzinnej wędrowce po licznych pawilonach i stoiskach spostrzegamy obiektywnie, że braki — owszem — są, jednak w wielu wypadkach przemysł polski wyrabia rzeczy niezwykle użyteczne, o których nigdy nie wiedzieliśmy.

Główne wejście na wystawę prowadzi od placu Unji Lubelskiej. Na wstępie „wita“ nas wysoka żelazna wieża do przewodów wysokiego napięcia, wyglądająca niby nowoczesna pra-

ma triumfalna. Za chwilę wkraczamy do długiego pawilonu, gdzie wśród huku pracuje kilkadziesiąt wszelkiego rodzaju obrabiarek, precyzyjnych maszyn do przeróbki metali, prasy do blach, maszyny wyrabiające gilzy i wiele innych, na których widok szeroko roztwieramy oczy, niedowierzając jeszcze, że te przemysłne, tak dla nas skomplikowane mechanizmy, są tworem polskich inżynierów i polskiej fabryki. Urasta nasza дума i... przechodzimy do następnych pawilonów.

Zachwyty zamienia się w entuzjazm, a entuzjazm w szal. Chciałoby się wy-skoczyć na chwilę zagranicę, załapać grupę Francuzów, Niemców, Anglików, lub Szwedów, sprowadzić ich na wystawę i drżącym głosem powiedzieć: Patrzcie na nasz przemysł, na pracę naszych ludzi nauki i twórcy polskiego robotnika, patrzcie na dorebek młodego państwa o przeszło 33 milionach mieszkańców.

A zagranicznicy pokiwaliłyby głowami ze zdziwienia, pomruczały: „Po-

Fragment wystawy z pawilonem radjotechnicznym.

Fot. PAT.

Okręgowa Spółdzielnia Mleczarska z. o. o. w Łodzi

poleca swoje mleko butelkowane, mechanicznie czyszczone i pasteryzowane, oraz inne artykuły nabiałowe. Cena mleka w butelkach w sklepie 25 gr. za litr. Prosimy żądać wszędzie.

Adres: ul. Gdańska 126/8 Telefon 211-55

Żałobna rocznica

Już krótki okres czasu dzieli nas od dnia 13 września b. r. W dniu tym całe narodowe Podhale i Polska część Śląska Cieszyńskiego odda hold i częście pracy, zasługom i cierpieniom s. p. ks. Stanisława Stojałowskiego, którego 25-letnią rocznicę śmierci, właśnie w dniu 13 września b. r. obchodziliśmy.

Światłana naprawdę postać s. p. ks. Stan. Stojałowskiego żyje dotąd w pamięci tutejszego ludu. Był On jedną z tych nielicznych jednostek, które nie wahają się zejść z wygodnej drogi „najmniejszego oporu“, drogi, która daje wszelkie wygodny życiowe, a niejednokrotnie prowadzi nawet do szczytów i dostojenstw — i idą z głośnym i przykładem Boskiego Mistrza z Nazaretu, idą do tych najbiedniejszych, najwięcej opuszczonych, ażeby ich uczyć, oświecać, pocieszać, bronić i wskazywać im drogę do lepszej przyszłości. Do tych nielicznych jednostek należał też i s. p. ks. Stanisław Stojałowski. Szedł on bowiem do tych, do których nikt dotąd nie przychodził, nikt się nimi nie interesował, a jeśli ktoś interesował się i przychodził, to tylko po to, by ich wyzyskać i wykorzystał, a potem znowu zostawił wzgardzić i zapomnieć, jak o jakimś starym, niepotrzebnym przedmiocie.

Ks. Stanisław Stojałowski, siedł do tych biednych mas ludności miejskiej i wiejskiej i niósł im w ofierze swe młode niespożyte siły, niósł im swą wiedzę i zdolności, a nadewszystko darzył ich swym sercem gorejącym jasnym płomieniem miłości bliźniego. Pozostał też aż do śmierci ich wiernym przyjacielem — dobrym przewodnikiem i troskliwym ojcem... Nie też dziwnego, że stał się bożyszczem licznych rzesz robotniczo-włościańskich, które z wdzięczności za okazywaną im miłość — wybudowały Mu w swoich sercach niezniszczalne ołtarze przywiązania i miłości!

Płock, 29. 8. — We wsi Batogowo, gm. Perzanowo, pow. makowskiego-mazow., wybuchł pożar w stogach zboża czterech gospodarzy. Zbiory spłonęły doszczętnie. Mieszkańcy wsi spotrzępszy ogień natychmiast pospieszyli z ratunkiem. Nadbiegli ujrzeni, że od płonących stogów ze zbiorami ucieka jeden z właścicieli tych stogów, Feliks Perzanowski. Sądząc, że widzą przed sobą sprawcę pożaru, gospodarze schwycili Perzanowskiego i wrzucili w płonące stogi.

W tej samej chwili przybyła straż ogniowa, a wraz z nią i policja. Z płomieni ofiarę samosądu wydobyto mocno poparzonego, ale tem samem uratowano mu życie. Włościanie w pierwszej chwili sądzili, że Perzanowski, mając w tym roku znacznie gorsze zbiory od swych sąsiadów, powodowany zazdrością stogi ze zbożem podpalił, oni zaś nie zastanawiając się co czynią — chwycili go i rzucili w płomienie.

Gen. Rydz - Śmigły w Wiedniu

Wiedeń. (PAT) Dziś rano przybył do Wiednia generał Śmigły-Rydz z towarzyszącymi mu osobami.

O godz. 8 gen. Śmigły-Rydz przyjął w wagonie salonym posła R. P. w Wiedniu Gawrońskiego, w towarzystwie którego wraz z towarzyszącymi mu oficerami opuścił dworzec, celem dokonania w charakterze czysto prywatnym przejażdżki samochodem po mieście.

dystynowana do zrealizowania hasła „Uczymy się latać“, jako znak maszyna szkolna? Czy znajdzie się ktoś, kogoby nie zaciekawili nowe samoloty wojskowe? Naprzykład, jak błyskawica, myśliwski „P-11 C“, albo „P. W. S.-14“, lub zgola „PZL-23“ pierwszy polski samolot bombowy na trzy osoby z kilkoma stanowiskami dla karabinów maszynowych, w tem jedno pod skrzydłami w kształcie oszklonej gondoli, no i szybkość 275 km na godzinę. To nasz najnowszy dorobek.

Niemniejszy efekt wywołuje stoisko Ministerstwa Komunikacji. Na przedzie lokomotywa i wagon, modele z przed 40-tu laty, a za nimi kilka „stalowych rumaków“ olbrzymich kształtów, ze stajni H. Cegielski lub Chorzów, zdolnych wyciągnąć tempo ponad sto kilometrów na godzinę. Obok wygodniutkie wagony pulmanow-

skie Lilpopa, a w samym końcu terenów wystawowych rozmaitego typu elektrowozy, lux-torpedy o kształtach opływowych, motorówki i najnowsze pociągi elektryczne i lokomotywy, przeznaczone do obsługi zelektryfikowanego węzła dyrekcji warszawskiej. Są to cacka, zasługujące każde z osobna na obszernie opisanie. Przedstawiają wielką zdobycz naszego kolejnictwa i są dowodem postępu w tej dziedzinie.

Największą sensacją wystawy jest 25 m wysokości wieża żelazna, przeznaczona do skoków spadochronowych. Za drobną opłatą może zwykły śmiertelnik zaznać tej lotniczej rozkoszy. Powodzenie jest. Tlum ciekawskich przygląda się ze śmiechem każdemu skokowi, a śmiechowi towarzyszy ogólne życzenie: Niech mu ziemia...miękką będzie

ELLIOT.

Najnowszej konstrukcji torpeda kolejowa o liniach opływowych. Szczyt techniki i komfortu, chluba polskiego kolejnictwa. Szybkość 125 klm na godzinę. Fot. E. Fikus

Za parę dni rozpoczyna się nowy rok szkolny. Ożyją znów pustkami dziś świecące mury szkolne.

Wobec nowego roku każda niemal rodzina stoi przed koniecznością dokonania pewnych zakupów. Trzeba uzupełnić garderobę dzieci, kupić książki, przybory szkolne. U progu nowego roku szkolnego niechaj rodzice nie dają złego przykładu swym dzieciom, zaopatrując się w potrzebne przedmioty u Żydów. Nowy rok szkolny trzeba otworzyć nowym zwyczajem, a zwyczaj ten, to narodowy nakaz kupowania i popierania wyłącznie firm chrześcijańskich.

Niechaj dziecko polskie, biorąc do ręki książkę, czy zeszyt, nie ma poczucia, że jego rodzice skrzywdzili polskiego kupca, rzemieślnika i robotnika. Niechaj nie staje im przed oczyma bezrobotny Polak, głodujący na własnej ziemi — A dzieci polskie nie będą miały tych obrazów przed oczyma, gdy książka do nauki, czy ubranie nabyte będzie u Polaka.

Gdy tysiączne rzesze rodziców spełnią swój obowiązek wobec narodu należycie, czyniąc zakupy dla swych dzieci w firmach polskich, więcej będzie radości w życiu polskim, wzrośnie polski stan posiadania, niejedna polska rodzina kupiecka, rzemieślnicza i robotnicza znajdzie lepsze warunki bytu.

A zatem każdy grosz, przeznaczony na zakupy szkolne, może tylko iść w ręce Polaka!

Spacer po Europie

Jak „Lewe Fronty“ dostawały „w skórę“

Prasa socjalistyczna, komunizująca i rzecz prosta, żydowska wszelkich odcieni — od zachowawczej „Agudy“ do komunizującej „Najes Folksblat“ — rozbrzmiewa hymnami pochwał na cześć t. zw. „Frontów“. A to, że raj, że zjednoczenia ucziwych (?) ludzi, że tam niema antysemizmu (tu cię boli!) że... że... zachłystuje się poprostu z nadmiaru entuzjazmu. Sądzi ona, że nikt nie pamięta przeróżnych wyczynów, dokonanych zaraz po wojnie czy nawet w dobie obecnej. Pamiętamy, proszę panów, pamiętamy i zrobimy spacer po państwach europejskich, w których niegdyś albo na-

wet i teraz siedzą szlachetni ludzie z Ligi Obrony Praw Człowieka — t. zn. Żyda i Komunisty. Ruszamy!

HISPANJA

Dokładnie jak i co, dlaczego i po-co, wyłożyliśmy w artykułach „Zemsta Żydów“ i „Podłość na czele Hiszpanji“. Teraz tylko przypominamy, że lewica rządziła od 1931 roku, każde święto proletariatu uświetniając paleniem kościołów i t. d. kulturalnymi rozrywkami. Ale w końcu Hiszpanie powiedzieli: — Stop! Nie chcemy, aby z kraju robiono lunapark i lunaparch. — Rządowe komunisty znała-

ły MOLA, co ich gryzie i zwiewają, aż się kurzy do Francji i FRANCO na tamten świat. Jak było w istocie w Hiszpanji — charakteryzuje najlepiej moskiewska „Prawda“:

„Masy anarcho-syndykalistyczne są na drodze do zastąpienia rządu Frontu Ludowego przez Juntę rewolucyjną, sowiecką“. Wyraźniej nie trzeba. No, ale już koniec — jeszcze tydzień, czy miesiąc, czy kwartał i porządni ludzie dojdą do władzy. Jesteśmy o Hiszpanję spokojni. Wyzdro- wiej!

FRANCJA

U władzy „Front Ludowy“ — ści-

Sensacją wystawy jest wieża do skoków spadochronowych wysokości 25 mtr. Amatorzy emocji korzystają z okazji. Fot. E. Fikus

patrz, popatrz!“ i wyjechały z przekonaniem, że po obu stronach Wisły mieszka jednak naród mądry, zdolny i pracowity. Tylko — ci Żydzi!

Bo o naszych zdolnościach, o pracowitości mówią długie szeregi maszyn tkackich, suszarek, pralni automatycznych, gaśnic, chłodni elektrycznych, stołów operacyjnych najnowszej konstrukcji, kilometry przeróżnych rur, zwoje blachy i dziesiątki stoisk ciężkiego, średniego i drobnego przemysłu, produkty olbrzymich fabryk o milionowych obrotach i fabryczek lub zgola warsztatów ręкодzielniczych. Pokazano niemal wszystko, co zdobyliśmy w dziedzinie metalurgji, elektro- i radjotechniki.

Miło jest sercu Polaka wędrować poprzez pawilony hutnictwa, elektrotechniki z armją wszelakiego typu radjoodbiorników, przez halę poczt i telegrafów z precyzyjnymi maszynami, automatami telefonicznymi, dalopisaniami i maszynami telegraficznymi nadawczymi i odbiorczymi. A kto ma czas, może w tym pawilonie posiedzieć dłużej, przyrzedzić się, jak Radio Polskie nagrywa niejedne reportaże lub słuchowiska na płyty, lub poznać pracę speakerów i orkiestry salonowej, część pawilonu bowiem zamieniono na podjum-studio, skąd transmituje się kilka razy dziennie program na całą Polskę.

Te wszystkie nadzwyczajności, choć oglądane z podziwem, zacieńione są skrzydłami samolotów, zgrabnymi sylwetkami samochodów lub brylowatymi konturami lokomotyw. Wiadomo, ludzie zawsze ciągną do rzeczy wielkich duchem lub rozmiarami, zwłaszcza, gdy są one aktualne.

Tej aktualności nie można odmówić stuprocentowo polskim samochodom osobowym, ciężarowym, sanitarnym, zgrabnej tankietce, ani też olbrzymiemu czołgowi do ciągnięcia transportów. Czy można przejść bez zainteresowania obok powłoki zwycięskiego balonu „Kościuszko“, lub starej „R. W. D. 5“, na której mjr. Skarżyński przeleciał Atlantyk?

A „RWD.-13“, trzymiejscowa maszyna turystyczna, lub „RWD.-8“ pre-

U wejścia na wystawę przemysłu metalowego i elektrotechnicznego w Warszawie, wzniesiono „łuk triumfalny“ w postaci wieży do przewodów wysokiego napięcia. Fot. E. Fikus

MIŁOŚĆ

Czy jest coś więcej od siwych dali,
Fojących duszę wspomnieniem,
Czy drga coś mocniej albo gromem wali
Naremnie w serca trwożę,
Niż życie?
Czy jest szept nad serc pożogę
Pałacy skryciej?
Czy jest płacz nad lzy radości
I ponad szczęście czy ktoś ci
Mocniejszy?
Jest dźwięk nad krzyk,
Nad miłość, nad gorączkę głodu
Pałacy głębiej:
Pobudka narodu!

JAN DROZDOWSKI.

O organizację kultury narodowej

Ruch narodowy w Polsce nie jest organizacją wyłącznie polityczną. Jest to światopogląd, zmierzający do trwałego i jasnego ustalenia wszystkich zakresów życia duchowego i materialnego narodu, ich duszy narodowej. Aby osiągnąć najwyższy poziom kultury duszy zbiorowej narodu, trzeba rozpocząć od uprawy dusz poszczególnych. Musi się to odbywać z planem i organizacją, jeśli istotnie chcemy stworzyć typ Polaka i siłę kultury polskiej.

Na brak takich organizacji cierpiemy. Obóz Narodowy jest bardzo silnie zaangażowany na froncie politycznej walki, choć prowadzi też wielkie dzieło wychowawcze. Trzeba jednak, aby zając się specjalnie organizacją kultury narodowej. Trzeba z wielu powodów. Przedewszystkiem każda kultura musi mieć plan i cel. Jakże może istnieć kultura narodowa (a więc zbiorowa) bez planu i celu? Poleganie na instynktach w dzisiejszym czasie gwałtownych przemian i gorących pokus może okazać się złudnym. Narod, to jest także szkoła, która musi mieć idee nie tylko polityczne, ale i kulturalne. Obóz Narodowy ma ambicję kierowania życiem duchowym Polski. Nie możemy pozwolić, by w domu polskiego czytelnika obok „Warszawskiego Dziennika Narodowego” czy „OreDOWNIK” znajdowały się „Wiadomości Literackie”, „Sygnaly” lub „Życie Świadome”.

Duchowych dróg narodu nie wolno pozostawiać przypadkowości. Tylko zbiorowa praca, a więc organizacja, wskaże kierunek tych dróg. Trzeba pogłębić też nasze potrzeby kulturalne. To za mało stawiać sobie za cel ogólniki: „narodowy” i „katolicki”. Trzeba dalej przełamać szalejący terror kulturalny marksizmu i jego ekspozytur. Prawie wszystkie pisma literackie w Polsce są w rękach tego frontu. Naszą opieszałość wykorzystuje ten obóz do rozbijania świadomości narodowej i kulturalnej Polaków, nie pozwalając przebić się talentom narodowym i reklamując potworne lichoty. Wytwarza się taki stan, że w Polsce bardzo dużo ludzi czyta książki i pisma literackie, zwracając ich kierunkowi. Po inne często sięga się zagranicę.

Tymczasem jest wiele sił w narodzie, jest „tyle mnogo ludzi”. Trzeba „śpiące pobudzić” i trzeba zaopiekować się ludźmi dobrej woli. Ze ludzie są, świadczy choćby ta spora grupka poetów, której rękę podał „OreDOWNIK” (Dobrzyński, Statkiewicz, Mazur, Hanka, Optołowicz).

Postulaty w dziele organizacji kultury narodowej są takie: 1) szeroka organizacja, obejmująca literatów, publicystów, artystów i dziennikarzy. Próba takiej organizacji powstała na terenie akademickim w Krakowie, przybrałszy nazwę „Koła Twórczości Narodowej”. Bardzo pilna jest też organizacja narodowych pisarzy ludowych. W młodym pokoleniu jest wielu pisarzy wiejskich-narodowców. Zorganizowani przeciwstawiliby się skutecznie wpływowi komunistycznym różnym Napraw etc. Taka też organizacja „narodowych literatów ludowych” powstaje na Podhalu. Głosimy to, czekając na odzew.

JAN BIELATOWICZ

Dymisja premiera Tatarescu

Bukareszt. (PAT). Oficjalnie komunikują, że po posiedzeniu rady ministrów w Sinaia premier Tatarescu podał się do dymisji. Król powierzył mu sformułowanie nowego gabinetu.

Echa pogrzebu śp. ks. prał. Wyrzykowskiego

Na filmie zgóry: na cmentarzu w Zarzewie, wieniec od Stronnictwa Narodowego, delegacja Stronnictwa Narodowego ze sztandarem, oddział żeński S. N.; zdjęcie dolne: wyprowadzenie zwłok śp. ks. prałata Wyrzykowskiego z łódzkiej katedry

Dokąd zmierza Związek Nauczycielstwa w Kielcach

Wyjaśniają to dezyderaty związku dla członków

Kielce, 29 sierpnia

W dniu 21 kwietnia 1936 r. okręg kielecki Związku Nauczycielstwa, na którego czele stoją pp. Jan Kupiec jako prezes i St. Chyży jako wiceprezes, powziął następujące dezyderaty jako wskazania dla swych członków:

1. Odmawianie wszelkiej pomocy w pracach sekcyjnych organizacjom społecznym, a w szczególności Stow. Kat. Młodzieży Męskiej i Żeńskiej, Akcji Katolickiej i innym, według wskazań zarządów i oddziałów powiatowych Związku.
2. Zorganizowanie zebrań i podjęcie uchwał, solidaryzujących się ze stanowiskiem Związku w sprawie „Piomyka” i innych wydawnictw Związku.
3. Zorganizowanie wspólnego związku stowarzyszeń i ludzi, których ideologia jest pokrewną ideologii Związku do obrony przeciw zakusom kleru i reakcji.
4. Natychmiastowe przerwanie prenumeraty i bojkotu pism klerikalnych i reakcyjnych.
5. Popieranie prasy postępowej, solidaryzującej się z postulatami Związku w dziedzinie oświaty i dążącej do niezależności ruchu oświatowego w Polsce.

Uchwały powyższe wskazują jasno, do czego Związek Nauczycielstwa zmierza. Staje on wyraźnie do walki przeciwko duchowieństwu katolickiemu, zamierza zwalczać organizacje katolickie, natomiast jednoczyć się z ludźmi o „pokrewną ideologię”. Jak ta ideologia wygląda, wyjaśnia stanowisko związku wobec pisemka dla dzieci p. n. „Piomyk”, które zostało skonfiskowane za propagandę bolszewizmu.

Oto, dokąd zaszedł Związek Nauczycielstwa, pozostający doniedawna pod wpływami „sanacji”. Opinia publiczna musi z tych faktów wyciągnąć jak najprędzej właściwe konsekwencje i zażądać od kogo należy, aby ludzie pokroju pp. Chyżych i Kupców nie mogli mieć żadnego wpływu na wychowanie naszych przyszłych pokoleń.

Własny wyrób wszelkich fartuchów wstyp i art. bawełnianych

Olga Hájek Łódź, ul. Piotrkowska 199

Hurt Detal

Dośkonale źródło zakupów dla sklepów i kupców jarmarcznych
Zamiejscowym wysyłamy towar pocztą. Żądajcie cenników — bezpłatnie

Szczegóły potwornego morderstwa

Mordercami 60-letniego Grochowskiego okazali się dwaj członkowie P. P. S-u

Zduńska Wola. (Tel. wł.) Przed kilku dniami donosiliśmy o potwornym morderstwie popełnionym na osobie członka Str. Nar., sześćdziesięcioletniego starca śp. Michała Grochowskiego.

Dzięki energicznemu śledztwu P. P. już na drugi dzień ujęto sprawców potwornego morderstwa. Okazali się nimi: Grynik Antoni, zamieszkały przy ul. Sieradzkiego 38, zatrudniony przy robotach publicznych oraz Jagiełło Władysław (Sieradzkiego 78), bez stałego zajęcia, kilkakrotnie karany za kradzież i oszukańską grę w „trzy karty”. Obaj są członkami tutejszego koła P. P. S.

Jak wynika z ich zeznań, ofiarę potwornego mordu zwabili oni do mieszkania Gryninga i tam po zakneblowaniu Grochowskiego ust, powalili na ziemię. Jagiełło skopał i zbit nieszczęśliwego do utraty przytomności, a następnie Gryning zaciął go nożem.

Gryning zaciął go nożem, a ten zmarł.

Po obrabowaniu Grochowskiego, zwłoki znieśli mordercy pod Rozetkę, a następnie wieczorem o godz. 23,30 w worku wynieśli na łąkę i tam ukryli w stogu siana.

Zamordowanemu Grochowskiemu złoczyńcy zabrali 1900 zł gotówki i na 10.900 zł weksli. Weksle zniszczyli, gotówkę zaś podzielił się, zakopując pieniądze w ziemi.

Myśl o zamordowaniu starca mordercy podjęli już od tygodnia i ułożyli sobie szczegóły morderstwa. Po dokonaniu morderstwa, gdy do Zduńskiej Woli dotarła wieść o znalezieniu zwłok, Jagiełło znalazł się jako jeden z pierwszych na miejscu straszego odkrycia i wespół z pozostałymi widzami głośno wyrażał swe oburzenie na sprawców ohydnygo zamachu.

Odnaczenie d-ra Doleżala

Warszawa. (PAT). „Monitor Polski” z dn. 29 b. m. zamieszcza zarządzenie Prezydenta Rzpltej o nadaniu krzyża komandorskiego z gwiazdą orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla państwa dr. Franciszkowi Tomaszowi Doleżalowi, podsekretarzowi stanu w ministerstwie przemysłu i handlu.

Bez zwolenników i pieniędzy

Jak donosi agencja „Presse”, „w ostatnich miesiącach zarejestrowana została w Polsce znaczna ilość nowych ugrupowań politycznych. Szczególny urodzaj na „partje” zaznaczył się w okresie wiosny.

„Obecnie z nadejściem jesiennego sezonu politycznego okazuje się, że nowe „partje” nie są zdolne do podjęcia jakiegokolwiek akcji propagandowej i organizacyjnej, cierpiąc na dotkliwy brak zwolenników i pieniędzy. W najbliższym czasie oczekiwac też należy likwidacji świeżo powstałych ugrupowań politycznych.

Jak słychać, likwidacji uległ ma również polska partja radykalna założona przez b. ambasadora Filipowicza i b. ministra Czechowicza. Partja ta przechodziła w krótkim okresie swego istnienia kilka przesileń wewnętrznych. Obecnie również przeżywa ona kryzys”.

Nowe zajścia antyżydowskie

Warszawa, 29. 8. — Jak donosi prasa żydowska, „onegdaj wydarzyły się znów zajścia antyżydowskie w szeregu miejscowościach.

„W Wyszonce (pow. Wysoko Mazowiecki) grupa, złożona ze stukilkudziesięciu osób, przeważnie młodzieży wiejskiej, podzieliwszy się na kilka grup, zdemolowała przeszło 30 sklepów i mieszkań żydowskich.

„W związku z ekscesami policja aresztowała 10 członków Str. Narodowego.

„Na jarmarku w Pułtusku pod Warszawą zostało pobitych kilkunastu Żydów, przyczem kilku z nich ciężko poraniono, w ciągu nocy zaś wybito kamieniami szereg szyb.

„W kilku sklepach zniszczono doświadczenie zapasy towaru. Szereg kupców zostało uszkodzonych.

„W toku śledztwa policja aresztowała niejakiego Wiśnińskiego.

„W związku z zajściami, ludność żydowska zwróciła się do władz w sprawie zwiększenia posterunku policyjnego w Pułtusku, który liczy tylko 10 policjantów. P. starosta zarządził, aby stale informować go o sytuacji w mieście.

„Jak dalej informuje prasa żydowska, zajścia wydarzyły się także w Jablonce Kościelnej, Piekucie i Mińsku Mazowieckim”.

Skład węgla, koksu i drzewa
ZYGMUNT KAZMIERCZAK
st. Chojny, Łódź, ulica Mazurska 8 — telefon 190-44
poleca ze składu najlepsze gatunki węgla z kopalni „Juliusz”, „Kazimierz”, „Modrzęć”, „Niwiki” oraz drzewo sosnowe z dostawą do domu własnymi kołmi Na rogu Rzgowskiej i Mazurskiej szylid wskazuje.
nr 16 187

Drugi podbój Etyopji

Na marginesie charakterystycznej konfiskaty — „Pokój zapanował w Afryce” — „Pan Tafari — handlarz niewolnikami” — Krucho spuścizna Menelika — Czego domagają się szczepy Galla? — Odwieczny konflikt koptyjsko-mahometański

Rzym, w sierpniu.

Przed kilku dniami obiegała prasę europejską niewielka notatka, donosząca, że we Włoszech uległ konfiskacji tom czternasty urzędowej encyklopedji włoskiej, zawierający w rozdziale „Etiopia” opis geograficzny i polityczny państwa nieszczęsnego negusa. Drobnym ten kilkowierszowy komunikat zawierał przecież ogrom treści: raz jeszcze uzmysłowił nam nicość traktatów, uświęcających granice państw, prawdziwą wartość zamasztych podpisów i uroczyste wyciskanych pieczęci pod traktatami przyjaźni, niezyciowość genewskiego systemu „bezpieczeństwa zbiorowego”. Bo okazało się, że monografia zaprzyjaźnionego kraju, sporządzona przez wybitnych uczonych i wydana pod auspicjami rządu w ozdobnym tomie encyklopedji, już po upływie czterech lat kwalifikuje się tylko do konfiskaty, gdyż zawiera opis państwa, które tymczasem wymazane zostało z mapy świata...

Pamiętamy jeszcze dobrze te niedawne czasy, kiedy każda dyskusja kawiarniana sprowadzała się nieodwołalnie do zagadnienia: czy Włochy rzeczywiście zaatakują Abisynję, czy odważą się na otwarty zatarg z Ligą Narodów i jak się to przedsięwzięcie dla nich skończy. Dziś świat ma już inne, nowe kłopoty; sprawa etjopska przestała już budzić zainteresowanie mas. Także Włochy nie zaniedbały niczego dla jak najbardziej stanowczego podkreślenia, że okres wojenny należy już

go od chwili uciezki stale nazywa tu tejsza prasa.

Przeglądając dzienniki, bezustannie napotykałyśmy ślady owej „działalności pacyfikacyjnej”. To dowiadujemy się o utarczkach pod Dedżiam, to o rzekomym ataku na Adis Abebe, to znow o

dodać zachodnie i południowo - zachodnie połacie Amhary i niektóre zachodnie partje Harraru, to okaże się, że dopiero mniej więcej dwie trzecie dawnej Abisynji znalazły się do tej chwili w rękach włoskich.

Do dnia oficjalnego zakończenia

Patrol armji gen. Geloso wdziera się w bezkresne pustkowia Sidamo...

wymordowaniu załogi samolotu włoskiego po wylądowaniu w okolicy Dżimmy... Aby fakty takie zrozumieć i należycie ocenić, trzeba zdać sobie sprawę z włoskiego terytorjalnego stanu posiadania w Etyopji i planu, stosowanego tam dla dalszego podboju kraju.

Przedewszystkiem należy przyznać Włochom, że Abisynja cesarska była istotnie bardzo luźnym zlepkiem podbitych (głównie przez Menelika) plemion i szczepów, uciskanych nieraz srodze przez „króla królów” i otaczających go dostojników — rdzennych Abisynczyków pochodzenia amharyjskiego. Dla tych właśnie szczepów było wkroczenie wojsk włoskich niejednokrotnie oswoждением z niewoli i okolicy takie stanowią dziś dla Włochów

wojny skoncentrowali Włosi w Afryce ponad 300 tys. wojska, nie licząc formacji askaryjskich, oraz prawie 200 tysięcy robotników dla budowy dróg. Z tej liczby odesłano dotąd do kraju zaledwie kilka dywizyj wojska regularnego i milicji faszystowskiej, oraz akademickie formacje bojowe. Ubytek ten został prawie całkowicie wyrównany nowymi transportami, wysłanymi jeszcze w ub. miesiącu do Asmary, to też stan liczebny garnizonów afrykańskich pozostał właściwie bez zmian.

Według wiadomości, różnemi drogami nadchodzących do Rzymu, użyto pięć dywizyj na obsadzenie i zabezpieczenie spokojniejszych już i pewniejszych okręgów Tigré, Godżiam i Aussa. Pozostałe siły podzielone są na trzy armje, z których pierwsza operuje w

„CZUJ-CZYN” Spółdzielnia harcerska

Łódź, ul. Piotrkowska 146, telefon 233-99

poleca na SEZON SZKOLNY

materiały na mundurki, mundurki, czapki, fartuchy, odznaki szkolny, P. W. i innych organ., kostjomy gimnastyczne, sprzęt sportowy, turystyczny, pończochy, skarpetki, chustki. Własne pracownie: krawiecka, czapnicza, hafciarska i rymarska.

Pomnik Menelika w Adis Abebie.

do przeszłości i że „pokój zapanował w Afryce”, jak to oświadczył Mussolini pamiętnego wieczora, gdy do Rzymu nadeszła wiadomość o zdobyciu Adis Abeby. Od tej chwili, choć toczyły się jeszcze krwawe walki i rozgrywały wielkie bitwy, dzienniki włoskie określały wszelką akcję wojenną już tylko jako „działalność pacyfikacyjną” i „nieszkodliwienie band rozbójniczych”. Negus Negesti Hallé Selassie stał się zaś „panem Tafari”, „zbójcem”, lub nawet „handlarzem niewolnikami”, jak

prawdziwe punkty oparcia. Natomiast właściwa Abisynja: terytorja amharyjskie pozostały ciągle jeszcze ośrodkami oporu.

Dekretem z 2. 6. rb. Etyopja podzielona została na pięć prowincyj wojskowo - administracyjnych: Erytreję wraz z Tigré, Amharę, Harrar, Somalję, do której włączono Ogaden, i piątą: Galla i Sidamo. Ostatnia, prawie w całości nie została do tej pory zajęta, a stanowi ona bezmała czwartą część dawnego imperjum negusów. Jeśli do tego

Hararze i ma za zadanie zajęcie reszty tej prowincji, druga zaś, w oparciu o stolicę i autorytet wicekróla, ma obsadzić zachodnią Amharę. Najtrudniejsze zadanie czeka trzecią armję, posuwającą się w głąb krainy wielkich jezior: okręgów Sidamo i Galla. Armja ta składa się z dwóch silnie zmotoryzowanych korpusów, pozostających pod dowództwem gen. Geloso, wyznaczonego na gubernatora tej prowincji. Tu, nad granicą sudańską, leży tajemnicza miejscowość Gore, siedziba rzekomego powstańczego rządu abisynjskiego i tu opór będzie najsilniejszy. Dopiero przed kilku dniami czytaliśmy w prasie, że szczepy Galla zwrócili się za pośrednictwem swych wodzów do władz angielskich z prośbą o wzięcie ich w opiekę i objęcie nad nimi protektoratu...

Wielkie znaczenie dla włoskiej akcji okupacyjnej ma także kwestja odwiecznego konfliktu religijnego koptyjsko - mahometańskiego. Władze włoskie naogół bardzo umiejętnie zatarg ten wykorzystują, przyczem poparcia raczej udzielają stronie mahometańskiej, która też odplaca się większą życzliwością dla nowego porządku rzeczy w Abisynji. Gorzej bywa z klerem koptyjskim, z którym ostatnio np. miał marsz. Graziani poważne kłopoty, kiedy duchowni tego wyznania przez długi czas stanowczo opierali się wprowadzeniu modłów za pomyślność swego nowego cesarza Wiktora Emanuela...

Obecnie tempo akcji pacyfikacyjnej, tego drugiego, „pokojuowego” podboju zwyciężonej Etyopji osłabło znacznie wskutek nastania pory deszczowej. Do-

piero zimą wznowić będzie można działania wojskowe na większą skalę. Ponieważ Włosi dysponują w Afryce takimi siłami, jakich nikt jeszcze w historii podbojów kolonialnych nie używał, przeto nie można wątpić, że i drugą fazę „sprawy abisynjskiej” zakończą pomyślnie dla siebie, pomimo piętrzących się jeszcze olbrzymich trudności. Potrwać to tylko może znacznie dłużej, niż się zwykle przypuszcza.

JAN KAWCZYŃSKI.

Dziś start o puchar Gordon Bennetta

Pilot Tilgenkamp (Szwajcarja) poleci na balonie „Zürich III”, wykonanym w Polsce.

Fot. Fikus.

Dekoracja uliczna, reklamująca w najruchliwszych punktach Warszawy zawody balonów.

Znakomity pilot belgijski Demyter, wielokrotny zwycięzca pucharu Gordon Bennetta, poleci na „Belgica”.

Fot. E. Fikus.

Niezawsze szczere okrzyki powitalne na cześć negusa zastąpiło dziś faszystowskie pozdrowienie...

ŚWIAT KOBIECY

Czy wiecie, że

Ze owoce są zdrowe, to wszyscy dobrze wiemy. Część swych odżywczych i leczniczych właściwości zachowują nawet przygotowane i zakonserwowane. Warto więc wiedzieć jakie właściwości posiadają poszczególne owoce;

agrest zdrowy jest przy chorobach gruczołów;

wiśnie i czereśnie czyszczą krew; poziomki przyczyniają się do tworzenia się czerwonych ciałek krwi;

jeżyny zdrowe są dla niedokrewnych. Zawierają bowiem dużo żelaza i fosforu;

maliny działają na opadnięcie gorączki, jeśli wyciśniemy z nich sok i zmieszamy z wodą. U zdrowych natomiast działają pobudzająco na pracę jelit;

przy porzeczkach trzeba j. Inak zachować miarę. Zawierają one bowiem dużo kwasów owocowych, które w małej ilości działają dodatnio na przemianę materii, lecz w większej wywołują objawy chorobowe;

dzieci niech płuczą gardło! dobrze jest przyzwyczajać dzieci możliwie jak najwcześniej, aby przy każdym myciu ust płukały gardło. Jeśli nawet pominą względy czystości, to płukanie hartuje gardło i uodparnia na zakażenia. Na wypadek zaś choroby gardła ułatwia się pracę lekarzowi, który może wtedy z powodzeniem stosować płukankę leczniczą, podczas gdy dziecko nieprzyzwyczajone do płukania robi to powierzchownie i bez dodatniego skutku;

siemię lniane to mało dotychczas znany, a dobry środek regulujący wypróżnienia. Płucze się filiżankę ciepłą wodą, tak aby się dobrze rozgrzała. Następnie wsupuje się do niej łyżkę czystego siemienia lnianego i zalewa taką ilością wody, aby siemię zakryła. Filiżankę się nakrywa, a po jakichś dziesięciu minutach rozparzone siemię rozmięknie i można je jeść. Smaczniejsze zaś jeszcze i skuteczniejsze jest to lekarstwo, jeśli zmieszamy rozparzone siemię z kilkoma łyżkami kompotu z jabłek lub śliwek i zjemy przed spaniem;

marjanek jest starym lekarstwem domowym na chroniczne schorzenia dróg oddechowych. Wdychuje się parę z gorącego wywaru majeranku, zrobiwszy sobie w braku innego aparat inhałacyjny z garnuszka nakrytego przewróconym lejkiem (w ostateczności papierowym);

gorąca woda to również jeden ze starych ale wypróbowanych środków na zatamowanie krwi z ran ciętych;

bóle żołądka łagodzi przykładanie woreczków z gorącym piaskiem. O ile jednak nie jest to jakaś przemijająca niedyspozycja, lecz cierpienie uporczywe, trzeba koniecznie pomocy lekarza.

Dr. med. H. ZIOMKOWSKI
specj. chorób skór. wener. i moczopięciowych
Łódź, 6 Sierpnia 2, tel. 118-33
przyjmuje 9-12 i 3-9 w niedzielę: 9-12
n 13 046

Amoniak na usługach bielizny

Bielizna żółknie, mimo najstaranniejszego, domowego prania, sumiennego płukania i farbkowania. Nasze praczki skłonne są zawsze do konszachców z chlorkiem, owego t. zw. „florkowania”. Jakże często, gdy wejść podczas prania do kuchni, przykro uderza jakaś ostra, gryząca woń. — To tylko mydliny — a naprawdę to właśnie ów chlorek, który, zwłaszcza przy częstszym użyciu, ogromnie niszczy bieliznę, przepalając włókna.

Jest przecież środek niedrogi, łatwy w stosowaniu, absolutnie nieszkodliwy dla bielizny — amoniak. Racjonalne pranie uwzględnia amoniak w dość znacznej ilości przy każdym praniu. Jednakże wszelkie nowe zdobycze przyjmują się powoli, jesteśmy — niestety — mocno konserwatywni, więc i pranie w naszych domach odbywa się według starej metody — od prababci. Spróbujmy jednakże, bez zmieniania zasadniczego sposobu prania, odświeżyć naszą bieliznę (powiedzmy 2 razy do roku), wybielić ją, odnowić niemal. Do wanny zimnej wody wlewamy szklankę (1) amoniaku, mieszamy i w wodzie tej moczymy bieliznę na noc. Rano bieliznę wyjętą z wody oddajemy do prania jak zwykle.

Zabieg ten możemy powtarzać i częściej, zwłaszcza prześcieradła, mocząc w roztworze: 1/2 szklanki amoniaku na wannę wody. Rezultat będzie wyraźny, oszczędność na pracy i bieliźnie (t. zw. docieranie na tarce mocno niszczy bieliznę) — olbrzymia.

Zwycięstwo szydelka

Szydelkowe odcydziela wyparły w tym sezonie wszelkie inne ręczne prace. Nietylko nasze ubrania, wszelkie drobiazgi i dodatki robimy szydelkiem, lecz także w mieszkaniu roboty szydelkowe zastąpiły tak modne jeszcze niedawno siatki - filet. Na reprodukcji podajemy piękną serwetę, robioną szydelkiem o łatwym do wykonania wzorze.

SZKOŁA Powszechna i GIMNAZJUM ZGROMADZENIA KUPCÓW
M. ŁODZI — ULICA NARUTOWICZA 68
przyjmują zapisy nowych kandydatów. Egzaminy odbywać się będą w dniach:
3, 4 i 5 września r. b. o godzinie 4-ej popołudniu
Dyrektor, Antoni Idźkowski
ng 16330

hallo! tu pronia TYGODNIA

NADZIEJE SEMITÓW:

Powoli semici
Dochodzą do wniosku —
Ze sprawa ich wisi
Na cienutkim włosku.
Wszak ludzą się jeszcze
Najwne żydzięta —
Ze przyszłość poprawią
Młode p a r chołęta.

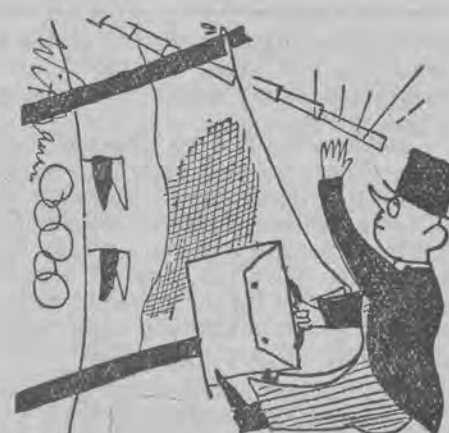
POMYŁKA, CZY... ISTOTNIE?

W pewnym magistracie
W czasie posiedzenia
Taka się pomyłka
Wkradła od niechcenia:
Sprawozdawca — zanim
Rozpoczął swą mowę,
„A teraz — rzekł — podam
Ra - b - unki kasowe.

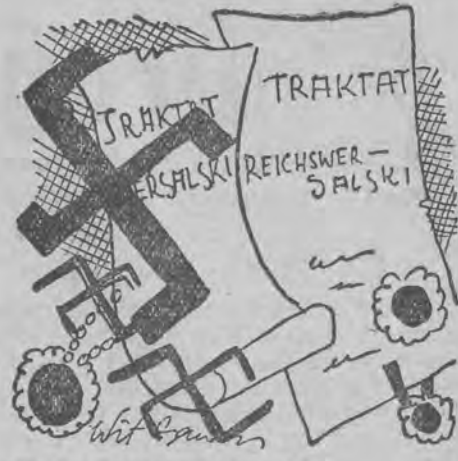
MICKIEWICZ O PARYLEWICZU:

„Zrodzony z protekcji
(Któż z niej nie korzysta!)
Zarabiałem nieźle
(Bokiem — oczywiście!) .
Za faldami żony,
W bezpiecznym ukryciu —
Jedną li posadę
Taką miałem w życiu”.

POGŁOSKI O DYMISJACH:

A propos dymisji
Wicemin. przemysłu,
Krażą już ploteczki
O dalszych dymisjach.
Jeśli zatem wierzyć
Można tej ploteczce —
Lada dzień się zaczną
Już „skoki” o teczce .

SÓL W OKU NIEMIEC:

Wiemy chyba wszyscy
O tem już mniej więcej —
Ze jeden z traktatów
Bardzo korci Niemcy.
Marzeniem Berlina
Jest — nazwę „wersalski” —
Zamienić poprostu
W „Traktat Reichswehr-salski”.

SEZON OGÓRKOWY:

We znaki się daje
Los satyrykowi —
Kiedy już nadejdzie
Sezon ogórkowy:
Nie się nigdzie jakoś
Nie dzieje na serio —
Trudno coś zarobić —
Czego tkniesz — mizerja.

Wiersz: Stanso, Ilustr.: Wit. Gawęcki.

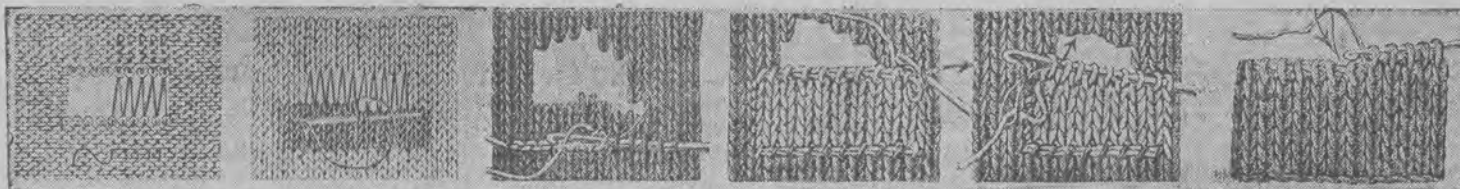
Powstaniec Wielkopolski

Dwutygodnik pierwszych najstarszych i największych Towarzystw Uczestników Powstania Wlkp. 18/19 oraz Towarzystw Powstańców i Wojaków. — Do nabycia we wszystkich kioskach „Ruchu” w większych księgarniach i agencjach najpoczytniejszych pism. Cena 20 groszy. Administracja i ekspedycja: Drukarnia Łazarska, Poznań, Kanłowa 17. zg 468/9

Czas już pomyśleć o ciepłych sukienkach dla naszych milusińskich, chłodne bowiem i pochmurne dni będą już teraz coraz częściej się powtarzały. Rzeczywiście trzeba wybrać materiał ciepły i praktyczny, taki aby sukienkę z niego uszytą można było łatwo wyprać. Najpraktyczniejszym dla dzieci okazał się aksamit do prania łączący w sobie te dwie zalety. Na załączonej fotografii model zgrabnej marszczonę sukienki z aksamitu dla dziewczynki. Mały biały kołnierzyk i haft łatwym kolorowym ściegiem zdobi całość.

Reparacje dzianych ubrań

Niestety, nawet w najdroższych trykotowych ubraniach przytrafi się nam dziura; czy to będzie przetarcie czy zahaczenie czy wreszcie nieznośny mól wygrzyzie, trzeba umieć zaradzić: dziurę tak naprawić, aby możliwie został niewidoczny ślad. Na fotografii od lewej: 1. dziurę należy opruć wzdłuż i w szerz i przocłagnać pionowo nitki, 2. po prawej, stronie snuć igłą ściegi, które imitują ściegi, robione na drutach w prawo. — Fotogr. 3-4-5-6 wskazują obrazowo jak naprawić dziurę w trykocie za pomocą szydelka.

Z BEZIMIENNEJ - Księżna

FRANCUSKA POWIEŚĆ ROMANTYCZNA

39)

— I cóż jest warte dla mnie życie, gdy jego straciłam? — żaliła się: — co mi po wszystkich uciechach świata bez niego?

Ukryła twarz w dłoniach. Dreszcz ją przechodził na myśl, że ma znów

Mąż, ojciec czy kochanek?

Dachy miejskie polyskiwały znowu w różowych światłach poranku, które blaskiem swym oślniły i małą izdebkę poddasza. Czarne drzwi tejże rozwarły się i w ich ramie stanął hrabia Estmere.

Gonił śladem księżnej aż tutaj.

Jego twarz miała barwę popiołu, głos był bezdźwięczny, a w oczach płonął mu gniew i gryzący ból, który raz tylko, w dniach młodości, gdy dowiedział się o hańbie swojej żony, równie gwałtownie dobywał się nazewnątr.

Obrzucił ją spojrzeniem, spojrzeniem niewysłowionej grozy, poczem przystąpił do Tricotrina.

— Uciekła do pana! — wycedził.

Tricotrin spoglądał nań w milczeniu.

Księżna zerwała się, z płaczem przypadła do nóg hrabiego i jeszcze raz go zakłęła, ażeby jej wierzył, tylko wierzył.

On ani spojrzął na nią, nic jej nie odpowiedział, nie podniósł jej, lecz patrzył nieustannie na człowieka, w którym widział jej najlepszego druha, a swego najgorszego nieprzyjaciela.

— Czem pan byłeś dla niej? — zawołał głośno! — Mężem, ojcem czy kochankiem? Odpowiedz mi pan! Co pana z nią łączy? Odpowiedz pan, czem jest dla pana ta kobieta?

Ponure uczucia walczyły w duszy Tricotrina. Milcząc, z niezmiernie twardym spojrzeniem wytrzymał wzrok hrabiego.

— Odpowiedz mi pan! — powtórzył: — albo...

Księżna zerwała się, chwyciła go za rękę i powstrzymała ją mocno.

— Czekaj pan — wybąkała: — Jakkolwiek jestem winna, to moja wina względem pana i świata. Większego, szlachetniejszego, względniejszego przyjaciela i obrońcy jak ten, nigdy nie było. Ja byłam niewdzięczna, bez serca dla niego, ale on, on nigdy nie zrobił mi żadnej wymówki, nigdy mnie nie opuścił. Byłam biedną, porzuconą, bezdomną dziewczyną, a on ulitował się nademną. Nazywaj pan mój występki jak chcesz, ale wierzaj mi. Oddaj mu pan sprawiedliwość i szacunek, jaki mu przystoi. W swej próżności tak długo pozbawiałam go ich niegodnie.

Falszywy wstyd, falszywa duma opuścili ją, a prawda i śmiałość zbudziły się w jej duszy.

Estmere zadrżał wobec jej gorących zakłęk. Pomieszany odstąpił w tył. Nie wiedział już, w co wątpić, a czemu wierzyć.

— Jeżeli to prawda, co pani mówisz, — szepnął, — to występki pani względem mnie jest niczem wobec występkę przeciw niemu.

— Nie! — zawołała, znowu padając mu do nóg: — względem pana zgorszylam istotnie, gdyż zdobyłam hańbą miłość przez kłamstwo, ale pan byłeś

wyść na świat i ludziom patrzeć w oczy. Jej przeszłość została napiętnowaną, jej teraźniejszość pokalana, jej przyszłość była pod klątwą!

Hańba matki zachmurzyła życie córki na zawsze.

mi obcym, nic panu nie zawdzięczałam, nie byłam obowiązaną dochować panu wierności. Wolno panu było mnie wyróżnić, albo opuścić mnie. Względem niego całe moje życie było występkiem, występkiem, gdy opuściłam go przez ambicję, występkiem, gdy za jego dobrodziejstwa odpłaciłam mu niezadowolaniem i niewdzięcznością, występkiem, gdy byłam dość niską, ażeby zamilczeć przed światem, co mu byłam winna. Trudno panu będzie uwierzyć — o tak — ja zagmatwałam wiarę. Ale jak prawda, że Bóg jest na niebie, dopóty klęczę będąc przed panem, dopóki pan nie uwierzysz w niego.

— Więc to aż tak wielka miłość dla niego? — zapytał Estmere z wybuchem zazdrości.

Jej oczy długo wpatrzyły się w jego oczy.

— Tak, moja miłość dlań jest wielka, — rzekła powoli, — ale co jest większym, — wielkiem jak wieczność, to mój żal.

Siła, jaka spoczywa w zupełnej prawdomówności, pokonała Estmera. Nie mógł już dłużej wątpić w czystość tego gorącego kochania, w czystość tego żalu.

Wierzył, ale ta wiara była równie zabójczą, jak jego zwątpienie. Była w jego oczach równie niegodna, jak gdyby była niewiara żoną tego człowieka, którego porzuciła dla tytułu i pieniędzy.

— I to prawda? — zwrócił się do Tricotrina.

— To prawda, — odparł ten krótko.

— I pan wierzysz nareszcie? — zadrżało w jej ustach.

On skinął głową.

— Tak, wierzę pani, — odparł głucho.

Ona powstała z wolna, twarz jej była biała jak marmur, oczy jej pełne były niewysłowionego bólu.

Ale już nie błagała o litość, o przebaczenie, a jednak, gdy ją dotknęło jego zimne spojrzenie, nowe wyrzuty jęły się cisnąć na jej usta.

— Nie masz pan żadnego współczucia? — zawołała: — o hańbie mej matki wiedziałam do dzisiejszego wieczora tyle, co on. On mi przebaczył, a pan...

— Przebaczyć? — powtórzył: — czy też moje przebaczenie powróci utraczoną wiarę?

— Boże, i pan twierdziłeś, że mnie kochasz!

— Kobieta, która raz była falszywą, będzie nią zawsze. Młodzi odemnie mogą spróbować obdarzyć panią swoim zaufaniem, ja nie mogę. Pani zrujnowałaś szczęście mojego życia, nie pozwolę pani pustoszyć swego honoru.

Obrzucił ją jeszcze ostatniem spojrzeniem i znikł.

— Jesteś pan pomszczony, — szepnęła, patrząc na Tricotrina.

Ta bielizna wyraźnie uśmiecha się do nas!

Mydło Jeleń Schicht chroni w praniu tkaninę tak, że nie doznaje ona żadnego uszkodzenia. A przytem usuwa wszelki brud i czyni ją śnieżnobiałą.

Do namoczenia
PROSZEK SCHICHTA

MYDŁO JELEŃ SCHICHT

P236

1-2 0491/2-02 428/9

Tak, miał swoją pomstę, pomstę, którą wyprorokowała stara wieśniaczka, pomstę, która w upadku przebiła jego własne serce.

Księżna znowu opadła na twarde sofy w izdebce.

Miała swój pałac, swoje wysokie stanowisko, swój dumny dom, a jednak zapomniała o nich, myślała tylko o tem, że była córką Coriolisy.

Godziny upływały, nadeszło południe, a ona jeszcze leżała, jak Magdalena pod krzyżem.

I Tricotrin nie ruszał się. Stał z rękoma, wspartymi na oknie, i z głową pochyloną ku niej.

Gdy słońce zaszło, cichy, ponury szmer dał się słyszeć w powietrzu, dźwięk jak szmer morza, ale stłumiony oddaleniem, ledwo dający się słyszeć na wysokości poddasza.

Była to groźba walki, hymn krwi.

Poznanie

W jednym z najpiękniejszych domów w mieście był balkon, ozdobiony w draperje na cześć uroczystości. Szkarłatne fałdy zwieszały się bez ruchu, pozłacane motyle błyszczwały w słońcu, kwiaty mieniły się różnemi barwami na tym balkonie, podczas, gdy na dole wrzała walka.

W sąsiednim pokoju leżała na podłodze kobieta, a struga krwi sączyła się z jej piersi. Trafila ją zblakana kula i umierającą zabrano ją z przed okna.

— Coriolis zabita! — zawołało kilka głosów, ale nikt nie zwracał na nie uwagi.

Nagle hałas zwiększył się. Marsyljanka rozległa się pod niebiosa.

— Boże, przebac mi! Zapomniałem o nich! — zawołał Tricotrin z przestachem: — zaczekaj pani tutaj. To tylko dzieci, które powstały. Ale grozi im niebezpieczeństwo. Krew się przelewa.

I opuścił ją i śpiesznie wybiegł na ulicę.

Jakaś kobieta rzuciła się doń po drodze.

— O panie, ratuj mi syna! — prosiła: — pan jesteś dla tych dzieci jak Bóg. To wszystko, co posiadam na ziemi, a on ma dopiero siedemnaście lat. Poszedł na barykady. Ocal mi go pan!

Usnął kobietę na stronę i śpiesznie podążył naprzód.

— Przebac mi, Boże, przebac mi, — szeptał: — zapomniałem o nich.

Los był aż do końca łaskawym na nią.

W pewnej starej, wąskiej, ponurej ulicy barykada zamknęła dostęp. Kule świstaly i trupy padały na ziemię.

Świst kul i krzyk kobiet i dzieci zagłuszał dźwięk marsyljanki, ale jeszcze głośniejszy, niż ta pieśń, rozlegał się głos Tricotrina. Jak wybuch gromu powiłał go okrzyk radości. Ze zmierzchem dnia wszyscy zebrani tu szermierze pytali siebie nawzajem:

— Gdzie on jest?

(Dokończenie nastąpi).

PRZYGODY BONIFACEGO SZCZYPIORKA

Przedruk wzbroniony.

Szczypiórek chce by melony Wyrosły mu jak balony.

A nużby zaryzykować I je trochę narumpować

Bonifacy chociaż stary Nie umie zachować miary.

Melonisko rozprysnę się Pan Szczypiórek cały w sosie.

